

[Anker Lau.]

synes, jeg må sige, at jeg har fået ret i det, jeg frygtede, nemlig at kommissionens teoretikere og embedsmænd ville få overtaget over erhvervenes mænd, der ikke er og heller ikke kan være enige ud fra det interesse-mæssige grundlag, som nu engang må være erhvervsorganisationernes. Man kunne derfor forudse, at en sådan kommissions betænkning kunne være egnet som skjold for en højtåret handelsminister, der er forfatter til „Fremtidens Danmark“.

Betænkningen, der nu foreligger vedrørende vareforsyningsloven, giver os jo i virkeligheden ikke noget nyt, kun betænkeligheder ved det, der var kommissionens opgave, nemlig afviklingen, og en række argumenter for og imod, der kan bruges både af tilhængere og modstandere.

Se, i kommissionen har man ladet teoretikerne og embedsmændene, som jeg før sagde, føre det store ord og ladet dem give en lang og detailleret, men, som det synes mig, temmelig stærkt farvet fremstilling af restriktionspolitikens historie og af den økonomiske politiks mål og midler, en fremstilling, som jeg næppe tror vil kunne holde for historiens dom. Hertil har man så føjet et afsnit om de administrative muligheder for afviklingen og smidiggørelsen af restriktionerne, som i virkeligheden kun er en gentagelse af alle de tanker, der forlængst har været fremsat her på rigsdagen, plus enkelte, der umuligt kan forenes med afvikling og fremme af erhvervenes ligestilling og frigørelse. Vi er altså lige vidt, og rigsdagen må altså til arbejdet, forsinket et år. Bortset fra denne forsinkelse kan jeg kun være tilfreds. Fra ministerens side har kommissionen utvivlsomt været tænkt som en udmærket anledning til denne udsættelse, og fra konservativ side har man formentlig ønsket at dele ansvaret med erhvervene.

Jeg sagde allerede sidste år, at det afgørende for frigørelsen er en bedømmelse af, om de indre og de ydre økonomiske forudsætninger er tilstede herfor, og at det, hvis dette er tilfældet, er rigsdagens ansvar at afgøre, om vi skal gå bort fra planøkonomien og over til liberaliseringen. Det ville i det hele taget ikke være nogen skade til, synes jeg, om rigsdagen gjorde sig sin stilling som folkerepræsentation klar. Under finanslovdebatten var det ærede medlem hr. Gustav Pedersen forfærdet over, at det konservative folkeparti turde indtage en anden stilling end den, industrirådet havde tilkendegivet som sin, og han var lige så forfærdet over, at venstre på et enkelt område turde indtage en stilling, som mejerierorganisationerne og

landbrugsrådet ikke havde godkendt. Jeg ved jo nok, at det ærede medlem naturligvis lægger stor vægt på, hvad man mener i fagforeningerne, men jeg vil dog mene, at hvis rigsdagens forhandlinger kun skal være en svag afglans af de store organisationers interessekampe, er der noget alvorligt galt med folkestyret. Jeg tror, vi skal søge at fastslå, at det er rigsdagen, der lovgiver her i landet, og ikke organisationerne.

Restriktionspolitikens forkæmpere har lige siden 1930 ført den påstand frem, at det i virkeligheden var forholdene ude i verden, der tvang Danmark til at føre planøkonomi, og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har mindet os om dette i dag. Det var et lykketraf, at det passede som hånd i handske til den socialdemokratiske politik. Men se, dette argument kan man i hvert fald ikke bruge i dag, da hele den frie vestlige verden og også vor regering og rigsdag har tilsluttet sig en international politik med det stik modsatte formål. En politik som denne er jo yderligere muliggjort gennem den devaluering, som også vi måtte anse for nødvendig efter den udvikling, der havde fundet sted, og således som den høje regering fremstiller vort lands indre økonomi, er der heller ikke her i landet noget holdepunkt for at skynde sig så langsomt som muligt.

Efter min mening er det nu, der skal handles, og jeg skal, hvad sagens store linier angår, henviser til den tale, jeg holdt under finanslovdebatten, og hvori jeg, så stærkt jeg kunne det, sagde min mening og indtrængende henstillede til den højtårede handelsminister nu at lægge sine hemmende betænkeligheder på hylden og i stedet sætte alle sejl til for at nå frem til genopbygning gennem afvikling i hurtigst muligt tempo og i Paris uden betænkeligheder erklære sig villig til at nå den størst mulige liberalisering.

Jeg hørte nok, at den højtårede handelsminister forleden dag under debatten erklærede sig villig til dette, men nu er det ikke så meget ord, det drejer sig om, nu skulle vi gerne til at handle. Meningen må nu være aktivt at gå ind i en udvikling, der giver den størst mulige udenrigshandel, giver den sunde konkurrence, der kan sikre den rigtige arbejdsdeling her i landet og mellem landene, en konkurrence, der gør vore erhverv konkurrenceedygtige og sikrer det prisniveau, der er betingelsen for en fastholdelse af devalueringens fordel. Det drejer sig kort sagt om en politik, der gennem konkurrence sikrer de lavest mulige priser på folkets almindelige forbrugsvarer og derigennem pengenes værdi. En sådan politik dækkes iøvrigt af lovens formålsparagraf, hvor det